

**TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU**

Prilježeno neposredno - predloženo (obično - preporučeno)  
 24-11-2003 god. u \_\_\_\_\_ rubrika. Priloga  
 i \_\_\_\_\_ rubrika.

Podnesak stigao poštom otvoren - s oštećenim omotom.  
 Predan na poštu preporučeno dana \_\_\_\_\_ god.  
 Plaćena pristojba \_\_\_\_\_ kuna u državnim biljezima-ma-  
 VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE  
 ZAGREB  
 Prilježeno bez pristojbe.  
 Prilježeno (novac, državni biljezi i sl.) \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_  
 Potpis djelatnika 17

IV Pž-4551/03-2

**RJEŠENJE**

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ivana Gembarovskog, kao predsjednika vijeća, te Branke Stilinović-Petrović i Ljiljane Hrastinski Jurčec, kao članova vijeća, u stečajnom postupku nad stečajnim dužnikom SLAVONIJA d.d. u stečaju, Županja, odlučujući o žalbi stečajnih vjerovnika: 1. ZAVOD ZA JAVNO ZDRAVSTVO OSJEČKO-BARANJSKA ŽUPANIJE, Osijek, 2. IVANA MILASA iz Osijeka, kojeg zastupa Dušanka Rušinović, odvjetnica u Rijeci (po žalbi od 13. 06. 2003. godine), 3. TOMISLAVA JONJIĆA iz Zagreba, 4. KATARINE MILAS iz Zagreba, koju zastupa Dušanka Rušinović, odvjetnica u Rijeci, 5. IVANA MILASA iz Osijeka, kojeg zastupa Dušanka Rušinović, odvjetnica u Rijeci (po žalbi od 24. 06. 2003. godine), 6. DUŠANKE RUŠINOVIĆ iz Rijeke, protiv rješenja Trgovačkog suda u Osijeku od 30. svibnja 2003. godine VIII St-57/00-260, u sjednici vijeća održanoj 21. listopada 2003. godine

riješio je

26-11-2003

Odbijaju se žalbe stečajnih vjerovnika kao neosnovane, te se rješenje Trgovačkog suda u Osijeku od 30. svibnja 2003. godine VIII St-57/00-260 potvrđuje.

**Obrazloženje**

Pobijanim rješenjem St-57/00-260 od 30. 05. 2003. godine prvostupanjski sud je potvrdio stečajni plan koji je predložio stečajni upravitelj sa slijedećom provedbenom osnovom: reprogram tražbine HBOR-a osigurane hipotekom (koja se zadržava) na 40 tromjesečnih rata počevši od 30. 11. 2005. godine sa 5% kamata godišnje uz pripisivanje kamata glavnici; prijenos imovine dužnika na pravnu osobu koju će osnovati Republika Hrvatske, Ministarstvo financija, Ravnateljstvo za robne zalihe i Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka sa svojim tražbinama kao udjelima i koja pravna osoba preuzima isplatu prema ovom

stečajnom planu; vjerovnicima I. višeg isplatnog reda 50% tražbina se otpisuje, a ostalo isplaćuje jednokratno u roku od 3 mjeseca; sadašnjim zaposlenicima se otpisuju tražbine, ali prenose stečena prava u novi ugovor o radu u novoj pravnoj osobi, te u slučaju otkaza isplata tražbine u roku od 3 godine; bivšim zaposlenicima se otpisuje 50% tražbina, a ostalo isplaćuje jednokratno u tijeku godine dana; Croatia osiguranje d.d. Zagreb otpisuje se kamata do stečaja i reprogramira otplata glavnice s 3 godine počeka i 5 godina otplate uz 5% kamata i vjerovnicima III. isplatnog reda otpisuje se 50% tražbina, a ostatak isplaćuje u 3 godine svakog mjeseca, a najkasnije 1/3 od isteka svakih 12 mjeseci. Prema točki II. pobijanog rješenja isto djeluje prema svim sudionicima od svoje pravomoćnosti, uključujući i vjerovnike koji svoje tražbine nisu prijavili kao i prema sudionicima koji su planu prigovorili.

Prvostupanjski sud je donio takvo rješenje, jer je utvrdio da je stečajni plan izrađen u skladu sa odredbama Stečajnog zakona, da sadrži sve propisane dijelove, uključujući i priloge, da su sudionici plana ispravno svrstani u skupine prema pravnom položaju, odnosno interesima, da su sve skupine prihvatile plan, te da je zbroj tražbina vjerovnika koji su prihvatili plan više od 70 puta veći od zbroja tražbina vjerovnika koji su glasovali protiv plana. Kako je utvrdio da nitko od vjerovnika nije stavljen u lošiji položaj od onog u kojem bi bio da plana nema, jer bi se prodajom imovine namirio samo dio hipotekarnih vjerovnika, a unutar skupina su svi vjerovnici u istom položaju, to je ocijenio da su ispunjeni svi uvjeti za donošenje i potvrdu stečajnog plana.

Protiv prvostupanjskog rješenja žalbu su podnijeli ZAVOD ZA JAVNO ZDRAVSTVO OSJEČKO-BARANJSKE ŽUPANIJE OSIJEK, IVAN MILAS iz Osijeka (žalba od 13. 06. 2003.), TOMISLAV JONJIĆ iz Zagreba, KATARINA MILAS iz Zagreba, IVAN MILAS iz Osijeka (žalba od 24. 06. 2003.), i DUŠANKA RUŠINOVIĆ iz Rijeke.

I. ZAVOD ZA JAVNO ZDRAVSTVO OSJEČKO-BARANJSKE ŽUPANIJE OSIJEK, u žalbi iznosi prigovor u pogledu načina kako je izvršena priprema stečajnog plana, te osporava odluku radi sastava vijeća, tvrdeći da je odluka donesena od strane vijeća koje nije sudjelovalo u raspravi, (krnji sastav), kao i iz razloga što prethodna rasprava na ročištu nije provedena na zakonit način. Tvrdi da predsjednica stečajnoga vijeća nije obavijestila nazočne da je predloženo njezino izuzeće, već je rukovodila ročištem vjerovnika. Naime, žalitelj smatra da odredba članka 7a. SZ-a nije pravilno primijenjena, jer se o zahtjevu za izuzeće treba odlučiti u roku od 3 dana, pa prema stavu podnositelja žalbe nije postojala opasnost od "vjerojatnosti nastanka štete u vezi donošenja stečajnog plana". Podnositelj žalbe nadalje iznosi da je osporenim rješenjem počinjena i apsolutno bitna povreda postupka u smislu odredbe članka 354. stavak 2. i 5. ZPP-a, jer je vijeće odlučilo o prijedlogu stečajnoga upravitelja da se stečajni plan potvrdi, iako se radi o raspolaganju stranaka koje je protivno prisilnim propisima i pravilima javnoga morala. Podnositelj žalbe tvrdi da je stečajno vijeće dopustilo podnošenje plana na potvrdu, kojim je predloženo namirenje stečajnih vjerovnika čije tražbine su neosnovano prijavljene i kao takove osporene, a parnični postupci su još u tijeku; namirenje onih tražbina koje pojedini vjerovnici nisu uopće prijavili kao svoje potraživanje u

102

stečajnom postupku prema ovom stečajnom dužniku; namirenje onih tražbina koje su prijavljene i osporene, glede kojih su vjerovnici upućeni na parnične postupke koji još nisu okončani kao i namirenje prije pravomoćnosti svih rješenja o utvrđenju tražbina, koja su donesena na ispitnim ročištima u postupku (jer to nisu). Podnositelj žalbe nadalje iznosi da je sud u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja dopustio da sudjeluje kao stranka (pravna osoba koju nije zastupala ovlaštena osoba) npr. Krešo Pavlić, kao predsjednik odbora vjerovnika iz redova zaposlenika, ali bez valjanog ovlaštenja zaposlenika, kao i da je član odbora vjerovnika Savo Pejak zastupao Ministarstvo gospodarstva (za Ravnateljstvo i robne zalihe koja nije pravna osoba) neovlašteno, jer se u spisu ne nalazi njegova punomoć, a osim toga Ministarstvo po zakonu mora zastupati Državno odvjetništvo. Nadalje iznosi da u pobijanom rješenju nigdje nije obrazloženo niti je iz istog vidljivo, da je stečajni upravitelj prigovore iznesene na stečajni plan uopće razmatrao, te nije naveden ni jedan razlog zašto se prigovori smatraju neutemeljeni. Ističe da ničim nije obrazložena tvrdnja da nitko od vjerovnika nije stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bili da stečajnog plana nema, jer bi se prodajom imovine namirio samo dio hipotekarnih vjerovnika. Tvrdi stoga da relevantne činjenice nisu utvrđene, smatra da je materijalno pravo pogrešno primijenjeno kada je takav plan potvrđen, umjesto da je pravilnom primjenom odredaba članka 227. SZ-a bio odbačen, odnosno da je pravilnom primjenom odredaba članka 224. i 245. bio odbijen, - jer nisu saslušani članovi Odbora vjerovnika, niti stečajni upravitelj, a niti dužnik, a niti rješenje sadrži provedbenu osnovu plana koju su vjerovnici prihvatili, niti je rješenjem utvrđeno tko će tražbine vratiti i kada će se početi tražbine vraćati, kao i tko jamči da će iste biti vraćene.

Stečajni upravitelj se očitovao na navode žalbe, kojima je u cijelosti osporio osnovanost žalbe.

Stečajni upravitelj iznosi da je plan sačinio on sam – stečajni upravitelj u suradnji sa članovima Odbora vjerovnika. Glede prijedloga za izuzeće sudaca, ukazuje da je prijedlog podnesen sa isključivim ciljem da se ročište odgodi, jer je predan pola sata prije početka ročišta, iako je vjerovnik odnosno podnositelj žalbe imao 30 dana za podnošenje primjedaba, od trenutka prijema poziva i sažetka stečajnog plana, pa bi odgađanjem zakazanog ročišta sigurno nastala šteta jer je većina vjerovnika već stigla na ročište.

U odgovoru na žalbu osporava i navode iznesene u pogledu punomoći, tvrdeći da je predstavnik zaposlenika priložio pismene upute zaposlenika kako će glasovati za cca 94% tražbina zaposlenika, a da je ročištu osim gospodina Pejaka prisustvovao i izjašnjavao se u ime Države gospodin Kranjčević – državni odvjetnik. Stečajni upravitelj nadalje iznosi da se o svim prigovorima izjasni na ročištu, te da su vjerovnici glasovanjem o prihvaćanju plana očito prihvatili i njegovo očitovanje. Osporavajući navode glede pravilnosti priznavanja tražbine, iznosi da je svatko imao mogućnosti izvršiti uvid u cjelokupan plan, o kojem su saslušani i članovi Odbora vjerovnika, pa kako je stečajni plan prihvaćen od svih 7 skupina, kako je na ročištu prisustvovalo cca 98% vjerovnika priznatih tražbina, a stečajni plan je prihvaćen sa ukupno cca 99% glasova, predlaže da se žalba odbije.

183

II IVAN MILAS, u žalbi (koju je podnio 13. 06. 2003. godine) navodi da je dana 16. 05. 2003. godine dostavio u spis svoj stav o stečajnom planu, kako bi se isti stavio na uvid vjerovnicima, ali da predsjednica vijeća nije izvijestila stečajnog upravitelja o njegovim primjedbama, tako da ni jedan vjerovnik nije imao mogućnost saznati za prigovor i osporavanje, a razlozi nisu unijeti u zapisnik. Navodi da mu nije bilo dopušteno usmeno iznijeti svoj stav o spornosti tražbina Ministarstva gospodarstva, Ravnateljstva za robne zalihe, koje je neosnovano utvrđeno, budući da je stečajni upravitelj priznao potraživanje od 24.000.000,00 kn koje ovaj vjerovnik nije prijavio, a glede prijavljenog potraživanja od 102.000.000,00 kn s osnova naknade štete, iznosi da je parnični postupak još u tijeku, pa kako to potraživanje još nije utvrđeno, smatra da ne može biti niti planom namireno. Ukazuje da je sud propustio na zakonit način raspravljati i o nizu drugih spornih tražbina, na koje u žalbi konkretno ukazuje. Navodi da ništa nije na pravilan način uneseno na zapisnik, da žalitelju nije priznao pravo glasa za potraživanje od 27.000.000,00 kn, da nisu utvrđeni niti glasovi povodom glasovanja na pravilan način, pa kako smatra da je zapisnik neistinit, navodi da ga je iz tih razloga odbio potpisati. Žalitelj osporava stečajni plan i u pogledu iskazane vrijednosti imovine, tvrdeći da nisu popisani svi predmeti, da nije iskazana točna vrijednost popisanih predmeta kako pokretnih stvari tako i dijela nekretnine, te nalazi da je trebalo izvršiti procjenu tržišne vrijednosti sve imovine. Da je tako učinjeno, prema stavu žalitelja, imovina SLAVONIJE d.d. bila bi dostatna da se namire sve tražbine. Stoga smatra da kada plana ne bi bilo, da bi svi vjerovnici imali povoljniji položaj. Žalitelj navodi da je počinjena i povreda odredaba članka 354. stavak 2. točka 13. ZPP-a, jer su priznata potraživanja nekim vjerovnicima koji nemaju tražbine u iznosima koje su utvrđene, osporena su razlučna prava svim razlučnim vjerovnicima koje je popisao (priznao, propustio osporiti, kao nepostojeće) stečajni upravitelj, budući da neki vjerovnici nemaju upisanih hipoteka na nekretninama, a Županjskoj banci su valjano upisane za iznos od 68.000.000,00 kn, što je od utjecaja za stečajni plan i povrat tražbina svih vjerovnika. Navodi nadalje da se stečajni plan o kojem se glasovalo razlikuje od onog plana (konačnog prijedloga) koji je prethodio iz sažetka plana koji je vjerovnicima dostavljen uz poziv za ročište 28. 05. 2003. godine. Kako dakle nalazi da je stečajni plan protivan odredaba članka 213. SZ, smatra da je isti nezakonit. Žalitelj nadalje tvrdi da je odluka vjerovnika donesena na sjednicama održanim u nepropisnom sastavu, čime je počinjena povreda odredaba članka 354. stavak 2. točka 1. ZPP-a, a ujedno ukazuje da je u radu sudjelovao sudac Jadranka Herman, koja je donosila i odluku. Predlaže stoga da se rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na donošenje ponovne odluke.

U odgovoru na žalbu stečajni upravitelj je osporio navode žalbe u cijelosti. Stečajni upravitelj iznosi da ročište za raspravljanje i glasovanje o stečajnom planu nije ispitno ročište, jer su bila prethodno održana tri ispitna ročišta na kojima se izjasnio o svim prispjelim tražbinama. Glede razlučnih prava iznosi da ista nisu razmatrana, jer su se dva razlučna vjerovnika (DAB i Ministarstvo financija) svojih razlučnih prava pismeno odrekli. Iznosi da nijedna sporna tražbina nije priznata, sve primjedbe vjerovnika koje su iznesene na ročištu je osporio, a što su vjerovnici i

prihvatili. Glede prava glasa, stečajni upravitelj navodi da je isto izričito regulirano odredbama članka 233. do 235. SZ-a, te da pravo glasa priznaje po odluci stečajnog suca. U pogledu procijenjene vrijednosti imovine, ističe da Stečajni zakon ne zahtijeva procjenu tržišne vrijednosti. Navodi da je procjenu vrijednosti u slučaju nastavka proizvodnje sam sačinio, a da ona predstavlja visinu sadašnje vrijednosti osnovnih sredstava i zaliha, i kao takva prihvaćena je od Odbora vjerovnika na ročištu vjerovnika. Model provedbe striktno se pridržava članka 213. stavak 2. alineja 2. i od Stečajnog vijeća je prihvaćen kao zakonit. Glede parnica koje su u tijeku, ukazuje da je popis parnica koje se prenose na novu tvrtku sastavni dio spisa, da su tražbine i pravo glasa utvrđeni prema zakonu, da postoji samo jedan stečajni plan i to ovaj koji je predložen za raspravu i glasovanje, a preko 950 dana neprekidne blokade žiro-računa prije otvaranja stečaja govori se o solventnosti. Stoga predlaže da se žalba odbije.

III. TOMISLAV JONJIĆ u žalbi pobija pravilnost rješenja iz razloga što tvrdi da nije uredno pozvan, o čemu je podneskom od 19. 05. 2003. godine izvijestio sud. Iznosi da mu je time uskraćeno pravo na kvalitetno proučavanje i pravodobno očitovanje o stečajnom planu. Nadalje navodi da je dopunom očitovanja, koje je dostavljeno sudu 28. 05. 2003. godine upozorio, da se treba obaviti i vještačenje tržišne vrijednosti imena i branda SLAVONIJE d.d., koja na tržištu ima dugu tradiciju i veliki ugled, a time i primjerenu cijenu. Žalitelj nadalje iznosi da u obrazloženju stečajnog plana nema niti jednoga slova o njegovoj tvrdnji da se u parničnom postupku potražuje nemali iznos, za koji treba rezervirati sredstva, te da je isto potrebno razvrstati u obvezu stečajne mase. Kako prihvaćanjem plana za to nisu rezervirana sredstva, nalazi da je postupljeno suprotno odredbi članka 87. stavak 1. SZ, te da je ovakvim planom kao vjerovnik stavljen u lošiji položaj, čime su povrijeđena temeljna načela stečajnog postupka. Osim toga iznosi da sud nije bio ovlašten donositi odluku o stečajnom planu, dok god se ne donese odluka o zahtjevu za izuzećem Stečajnog vijeća. Smatra da je donošenjem odluke povrijeđena i odredba članka 247. SZ, koja regulira zaštitu manjine. Naime, smatra da nema stečajnoga plana, kojim se otpisuje dio vjerovnikovih tražbina, da bi bio u povoljnijoj situaciji. Stoga predlaže da se rješenje ukine.

U odgovoru na žalbu stečajni upravitelj iznosi da je vjerovnik pozvan na ročište i da mu je dostavljen sažetak plana. U pogledu zahtjeva za izuzećem sudaca, iznosi da je o izuzeću riješeno po zakonu, a što se tiče parničnih postupaka, ukazuje da su oni regulirani i da će se odvijati po zakonu. Iznosi da je u spisu izjava, kojom osnivači nove tvrtke preuzimaju obvezu plaćanja tražbina koje su u tijeku, a troškove stečajnog postupka mora podmiriti tvrtka u stečaju prije okončanja stečaja. Stoga smatra da stečajni vjerovnik nije stavljen u nepovoljniji položaj nego da plana nema.

IV. IVAN MILAS podnio je žalbu od 24. 06. 2003. godine kao dioničar, kojim stečajni plan u cijelosti osporava. Iznosi da su pri izradi stečajnoga plana povrijeđeni propisi o sadržaju plana, u obradi sa priložima, slijedom čega je stečajno vijeće trebalo plan odbaciti temeljem odredbe članka 227. SZ-a, odnosno odbiti ga, a ne ga

105

dati na raspravljanje i glasovanje, jer su njime dioničari stavljani u nepovoljniji položaj nego bi bili da plana nema. Nadalje iznosi da dioničarima nije dostavljen plan, pa se ne može smatrati da su po zakonu dali pristanak na njega, a rješenje o potvrdi plana je doneseno unatoč izričitog protivljenja dvojice dioničara. Tvrdi da je odluka donesena na sjednici 30. 05. 2003. godine, na kojoj nisu bili saslušani dioničari, što je suprotno odredbi članka 244. stavak 2. SZ, da nije saslušan Odbor vjerovnika niti stečajni upravitelj, što je protivno zakonu. Nadalje iznosi da je na ročištu za glasovanje i raspravljanje stečajni upravitelj odbio bez obrazloženja prigovor stečajnog vjerovnika. Tvrdi da je stečajni plan prethodno izmijenjen, pa je glasovanjem usvojen izmijenjeni plan nepoznatoga sadržaja. Stoga predlaže da se pobijano rješenje ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Na žalbu stečajnoga vjerovnika koju je podnio kao dioničar očitovao se stečajni upravitelj, koji smatra da je stečajni plan sačinjen u skladu sa zakonom i sadrži sve potrebne priloge. Iznosi da je plan usvojen u zakonskoj proceduri na ročištu za raspravljanje i glasovanje, te da niti jedan vjerovnik ne dobiva gospodarsku korist koja prelazi puni iznos njegove tražbine što je izneseno na ročištu, jer tvrtka koja će biti osnovana preuzima plaćanje obveza iz stečaja od cca 30.000.000,00 kn. Navodi da se o svim pristiglim prigovorima očitovao na ročištu, te da je njegovo očitovanje prihvaćeno usvajanjem stečajnog plana od strane stečajnog vjerovnika. Tvrdi da su članovi Odbora vjerovnika i stečajni upravitelj saslušani na ročištu što je vidljivo iz zapisnika, te ukazuje da su svi dokumenti vezani uz stečajni plan u spisu St-70/00 te da se stečajni plan i sažetak ne razlikuju. Pošto ne postoje obveze izmjene plana na ročištu, smatra da su navodi žalbe izneseni na tu okolnost neosnovani.

V. KATARINA MILAS kao dioničar podnijela je žalbu u kojoj iznosi da je imateljica najvećeg broja dionica, te da ima pravni interes da se odbije suglasiti sa nezakonitim stečajnim planom. Tvrdi da je kao dioničar uskratila dati svoj pristanak i navela prigovor zbog kojih osporava zakonitost stečajnog plana, te da je istovremeno predložila da isti bude odbačen, odnosno odbijen, a sve to iako nije pozvana na ročište. Tvrdi da joj nije dostavljen plan iz ožujka 2003. godine niti sažetak plana. Navodi da spornim rješenjem nije odlučeno o njezinim prigovorima s obrazloženjem – da nedostaje njezinoj odvjetnici punomoć glede stečajnog plana. Smatra da ju se trebalo pozvati da naknadno odobri radnje svoje odvjetnice, pa kako to nije učinjeno, tvrdi da je počinjena povreda iz članka 98. ZPP-a. Žaliteljica osporava i pravilnost rješenja iz razloga, jer je u postupku sudjelovala kao sudac i član stečajnog vijeća predsjednica Vlasta Velicki, koja je po svojoj službenoj dužnosti trebala biti izuzeta od sudjelovanja u odlučivanju u ovom predmetu temeljem odredbe članka 71. stavak 1. točka 1. i 5. ZPP-a, obzirom da je kao predsjednica suda zaprimila dopis kojom Vlada Republike Hrvatske preko uprave DAB-a daje smjernice za što brže okončanje stečaja Županijske banke d.d., uz istovremenu reanimaciju perspektivnoga dijela regionalnog gospodarstva. Žaliteljica nadalje ponavlja navode koji su već izneseni u žalbama prethodnika, kojima tvrdi da je stavljena u nepovoljniji položaj nego da plana nema, navodeći da bi prodajom imovine bila ostvarena sredstva iz koje bi se svi vjerovnici mogli namiriti. Tvrdi međutim, da je propušteno izvršiti vještačenje po

ovlaštenom sudskom procjenitelju na koliku tržišnu vrijednost predstavlja imovine SLAVONIJE, već je procijenjena knjigovodstvena vrijednost, što je osporeno. Glede načina priznavanja tražbina, ponavlja iste navode koji su već izneseni u žalbama Ivana Milasa i dr., kao i navode koji se odnose na potraživanje o kojima se još vode parnični postupci. Smatrajući da je pogrešno primijenjena odredba članka 243. i 244. SZ, predlaže da se pobijano rješenje ukine.

U odgovoru na žalbu stečajni upravitelj iznosi da ne želi komentirati razdoblje prije otvaranja stečajnoga postupka, te iznosi da je o izuzeću sudaca riješeno odlukama Trgovačkog suda u Osijeku i Visokog trgovačkog suda RH.

Glede žalbenih navoda koji se odnosi na unovčenje imovine iznosi, da se planom ne predviđa unovčenje stečajne mase nego prienos čitave imovine dužnika na pravnu osobu koja će tek biti osnovana. Imovina se prenosi prema procjeni a u visini sadašnje vrijednosti osnovnih sredstava i zaliha, što je i najlogičnije, jer tvrtka nije prestala sa radom, a predlaže se također i nastavak poslovanja u istom obimu. Budući da je takva procijenjena vrijednost, uz nužno umanjenje za obveze koje se prenose na novo društvo, znači da bi priznate tražbine onih za koje se predlaže ulazak u vlasništvo bile podmirene sa cca 50% iznosa priznate tražbine, tako je i prijedlog otpisa 50% tražbina svih ostalih vjerovnika (uz obročno plaćanje) i najlogičniji. Iznosi da se planom ne predviđa podmirenje tražbina nižih isplatnih redova, pa bi prema odredbi članka 221. SZ, one i prestale, jer se planom ne predviđa niti namirenje cjelokupnog iznosa tražbina viših isplatnih redova. Slijedom toga, a sukladno odredbi članka 195. SZ ne postoji višak pri završnoj diobi da bi se dao osobama koje imaju udjele u pravnoj osobi.

VI DUŠANKA RUŠINOVIĆ podnijela je žalbu kao dioničar, koja rješenje pobija iz razloga što na ročištu 28. 05. 2003. godine nije zakonito utvrđen niti broj nazočnih vjerovnika, pa je rezultat glasova drugačiji nego to navodi osporeno rješenje. Tvrdi da su na ročište pozvani vjerovnici koji nemaju pravo glasa, da je broj glasova u zapisniku sa ročišta nepravilno i nezakonito prikazan, te da je zbog primjedaba na broj glasova i na tijek glasova (koje nisu unijete u zapisnik od 28. 05. 2003. godine), vjerovnik Ivan Milas odbio glasovati i odbio je potpisati zapisnik kao neistinit. Nadalje tvrdi da iznosi da je stečajnim planom predviđena tzv. prienosna sanacija, (prenošenje cijele imovine SLAVONIJE d.d. u stečaju na novo trgovačko društvo) koja bi trebala preuzeti obvezu vraćanja tražbina (50%) ostalim vjerovnicima, pa i podnositelju žalbe. Smatra da je preuzimanje obaveza od strane novoga društva (koje još nije osnovano) Stečajnim zakonom isključeno i nemoguće u odnosu na društvo koje ne postoji na dan potvrde plana. Pošto stečajni plan nije mogao biti predmetom razmatranja niti glasovanja, budući da sadržajno i priložima ne udovoljava propisanim pretpostavkama, smatra da ga je trebalo odbaciti. Budući da je propuštanjem donošenja odluke o prigovorima sud počinio bitnu povredu odredaba postupka iz članka 345. stavak 1. ZPP-a u vezi sa odredbom članka 2. ZPP-a predlaže da se rješenje ukine.

U odgovoru na žalbu stečajni upravitelj navodi da je na ročištu utvrđeno pravo glasa svakog pojedinog vjerovnika i pravo glasa ukupne skupine sukladno odredbi članka 233. do 235. SZ. Tvrdi da je stečajni plan zakonit, te da prijedlog za podmirenje svih tražbina nikada nije predložen stečajnom vijeću, da se o prigovorima očitovao na ročištu, te da je njegovo očitovanje prihvaćeno usvajanjem stečajnog plana u svih 7 skupina vjerovnika.

Žalbe nisu osnovane.

Ispitujući prvostupanjsko rješenje sukladno odredbi članka 365. ZPP-a u svezi sa člankom 6. SZ, a u granicama razloga iznesenih u žalbama te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a i na pravilnu primjenu odredaba materijalnog prava, ovaj sud nalazi da u donošenju pobijanog rješenja prvostupanjski sud nije učinio nijednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. ZPP-a, da je na utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo odnosno da je isto doneseno u cijelosti sukladno odredbama Stečajnog zakona.

1. – Nisu osnovani žalbeni navodi podnositelja žalbi u dijelu kojima pobijaju prvostupanjsko rješenje iz razloga što je sud bio nepravilno sastavljen odnosno iz razloga što je rješenje doneseno od strane suca, odnosno sudaca čije je izuzeće predloženo.

O neosnovanosti zahtjeva za izuzeće predsjednice suda i člana stečajnog vijeća u predmetu St-57/00 odlučio je Visoki trgovački sud RH svojim rješenjem 10 Su-456/03 od 02. 06. 2003. godine, a o neosnovanosti zahtjeva za izuzećem predsjednice stečajnoga vijeća Dubravke Matas i stečajnog suca Jadranke Herman riješeno je rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku 10 Su-653/03-5 od 10. lipnja 2003. godine. Kako su dakle zahtjevi za izuzećem bili neosnovani, to su neosnovani i žalbeni navodi kojima se pobijano rješenje osporava radi donošenja stečajnog plana prije donošenja odluke o osnovanosti zahtjeva za izuzeće. I ovaj sud nalazi da bi odgađanjem ročišta zakazanog za dan 28. 05. 2003. godine bila nanesena šteta ostalim vjerovnicima, pa je prvostupanjski sud pravilno zastupio kad je zakazano ročište održao sukladno odredbi članka 76. ZPP-a u vezi sa odredbom članka 6. SZ.

2. – Nisu osnovani žalbeni navodi podnosioca žalbi kojima osporavaju zakonitost prvostupanjskog rješenja iz razloga što je sporna odluka donijeta od strane vijeća koje je bilo krnjeg sastava (jer sudac Vlasta Velicki nije bila nazočna – žalba Zavoda za javno zdravstvo). Prema odredbama članka 2. do 6. Zakona o izmjenama i dopunama Stečajnog zakona (Narodne novine 123/03), koji se primjenjuje na sve postupke koji su pokrenuti do stupanja na snagu ovoga Zakona, napuštena je institucija stečajnoga vijeća te su sve ovlasti sa Stečajnoga vijeća prenesene na stečajnoga suca. Stoga sve prigovore koji se odnose na ove razloge, ovaj sud ne može uzeti u razmatranje.

3. – Nisu osnovani niti žalbeni navodi podnosioca žalbi u kojima osporavaju pravilnost utvrđenih glasova na ročištu te pravilnost broja glasova unesenih u

zapisnik. Zapisnik je isprava koja ima snagu javne isprave, sve dok se drugačije ne dokaže. Pošto ni jedan podnositelj žalbe nije u parničnom postupku osporio vjerodostojnost zapisnika od 28. 05. 2003. godine, to ovaj sud navode iznesene u zapisniku smatra vjerodostojnim.

4. - Nisu osnovani žalbeni navodi kojima se tvrdi da je odluka o usvajanju plana donesena na sjednici vijeća 30. 05. 2003. godine nezakonita, jer da nisu bili saslušani osim dioničara niti Odbor vjerovnika niti stečajni upravitelj. Iz zapisnika sa ročišta za raspravljanje i glasovanje o stečajnom planu koje je održano 28. 05. 2003. godine je vidljivo, da su na istom bili nazočni i stečajni upravitelj, koji je izričito izjavio da smatra da nema zapreke za glasovanje i potvrdu plana, a vidljivo je da su glasovali i članovi Odbora vjerovnika te da su se podizanjem ruku izjasnili da su suglasni sa izjavom stečajnog upravitelja. Iz zapisnika je također vidljivo da je predsjednik vijeća obavijestio da će odluka vijeća o potvrdi plana biti donesena naknadno i objavljena 30. 05. 2003. godine, što je i učinjeno.

5. - Nisu osnovani niti žalbeni navodi kojima se tvrdi da se stečajni upravitelj nije izjasnio o njihovim primjedbama, da nije omogućio vjerovnicima uvid u njihove primjedbe kao i da je počinio povredu postupka, time što nije saslušao dioničare (žalba Ivana Milasa).

Iz zapisnika sa ročišta održanog 28. 05. 2003. godine je vidljivo da se rasprava vodila povodom primjedaba pojedinih stečajnih vjerovnika, da je stečajni upravitelj davao odgovore, a iz istoga je vidljivo da se za raspravu javljao i stečajni vjerovnik IVAN MILAS, koji je i diskutirao, ali koji je u svojoj diskusiji prelazio okvire rasprave koja se može voditi na ročištu, koje se održava povodom donošenja odluke o potvrdi plana, te na kojem se ne raspravlja kao na ispitnom ročištu. Stoga, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno postupio, kada je na ročištu na kojem se odlučivalo o prihvatanju plana ograničio nazočne samo na diskusiju koja se ticala stečajnoga plana, jer o svim primjedbama i prigovorima koji se tiču spornih tražbina, a na koje se ukazuje i u žalbama, moglo se raspravljati na ispitnom ročištu odnosno u parničnom postupku.

6. - Prema odredbi članka 213. stavak 1. SZ – nakon otvaranja stečajnog postupka dopušteno je izraditi stečajni plan u kojem se može odstupiti od zakonskih odredaba o unovčenju i raspodjeli stečajne mase. Prema stavku 2. istoga članka – može se: ostaviti dužniku svu ili dio njegove imovine radi nastavljanja poslovanja; prenijeti dio ili svu imovinu dužnika na jednu ili više već postojećih osoba ili osoba koje će biti osnovane, uz isključenje primjene članka 452. ZOO – kako je navedeno u ostalim alinejama citiranog članka. U konkretnom slučaju, stečajni upravitelj je predložio stečajni plan, kojim je predložio da se imovina dužnika prenese na osobu koja će biti osnovana sukladno odredbi članka 213. stavak 2. Alineja 2. SZ. Prema tome, stečajni vjerovnici su imali pravo iznijeti svoje primjedbe na plan i predložiti drugačiju koncepciju, što je u konkretnom predmetu očito slučaj. Prema odredbi članka 230. SZ - stečajni plan se sa svim prilogima i prispjelim izjašnjenjima izlaže u sudskoj pisarnici na uvid sudionicima. Stoga nisu osnovani žalbeni navodi svih podnosioca žalbe kojima tvrde da stečajni upravitelj nije pravilno postupio sa njihovim

103

primjedbama i da primjedbe nije dao na uvid ostalim stečajnim vjerovnicima. Prema ovoj odredbi, svi stečajni vjerovnici imali su pravo i mogućnost uvida u sudskoj pisarnici na sve primjedbe koje su prispjele, i o istima su se imali pravo izjasniti i zauzeti svoj stav. Iz navedenih razloga stečajni upravitelj nije povrijedio odredbe Stečajnog zakona kad predložene primjedbe od strane podnosioca žalbi nije oglasio na oglasnoj ploči niti objavio u Narodnim novinama, kao što to pogrešno smatra podnosioc žalbe Katarina Milas.

7. - Prema odredbi članka 236. SZ – podnositelj plana ima pravo, na osnovu rasprave o planu na ročištu, sadržajno izmijeniti pojedine odredbe stečajnoga plana. O izmijenjenom planu može se glasovati na istom ročištu. Iz takove odredbe proizlazi da je pravo stečajnog upravitelja da sam odluči da li će izmjenu plana predložiti ili neće, a na vjerovnicima je da odluče da li će takovu njegovu odluku prihvatiti. Prema odredbi članka 240. stavak 1. SZ – smatrat će se da su vjerovnici prihvatili stečajni plan ako je u svakoj skupini glasovala većina vjerovnika i ako zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali za plan dvostruko premašuje zbroj tražbina vjerovnika koji su glasovali protiv toga da se plan prihvati. Iz zapisnika sa ročišta održanog 28. 05. 2003. godine je vidljivo, da se glasalo u 7 skupina, te da su se sve skupine izjasnile za prihvaćanje plana, uključujući i 7. skupinu u koju su spadali podnosioci žalbe. Iz zapisnika je vidljivo da su u 7 skupinu svrstani vjerovnici čije tražbine iznose 5,632.590,32 kn, da su za usvajanje stečajnoga plana i 7 skupine glasovali stečajni vjerovnici koji imaju tražbine u iznosu od 5,620.422,00 kn, dok su protiv prihvaćanja plana glasovali vjerovnici čija tražbina iznosi 1,319.054,18 kn. Kako je dakle većina vjerovnika prihvatila koncept nastavka rada stečajnog dužnika, odnosno kako je većina vjerovnika ocijenila da su predloženim stečajnim planom zaštićeni njihovi interesi, to ovaj sud nalazi da je stečajni plan donesen na zakonit način.

8. - Nisu osnovani niti žalbeni navodi podnosioca žalbi koji tvrde da bi bez donošenja plana bili u povoljnijem položaju, jer ovaj sud prihvaća navode stečajnog upravitelja, koje je iznio tijekom postupka, da ni bez stečajnoga plana svi vjerovnici ne bi bili namireni. Isto tako nisu osnovani navodi žalbe kojima se tvrdi da stečajnim planom nije predviđen način podmirenja potraživanja za koje se vode još parnični postupci, jer je stečajnim planom predviđeno da će sve tražbine biti prenesene na novu tvrtku koja se osniva.

9. - Glede navoda žalbe koji su podnijeli stečajni vjerovnici kao dioničari, ovaj sud ukazuje da je odredbama članka 243. Stečajnog zakona reguliran status dioničara. Prema stavku 1. ovoga člana smatrat će se da je dužnik dao svoj pristanak na plan, ako planu ne prigovori najkasnije na ročištu za glasovanje usmeno ili pismeno na zapisnik. Prema stavku 2. istoga članka stečajni sudac prigovor iz stavka 1. neće uzeti u obzir ako dužnik planom nije stavljen u teži položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema, te ako nijedan vjerovnik ne dobiva gospodarsku korist koja prelazi puni iznos njegove tražbine. Prema stavku 3. istoga članka – odredbe iz stavka 1. i 2. ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju i na dioničare, nositelje udjele te nositelje drugih osnivačkih prava pravnih osoba. Kako ovaj sud nalazi da dioničari nisu stavljeni u teži položaj od onoga u kojem bi bili da plana

nema, te kako donesenim planom ni jedan vjerovnik ne dobiva gospodarsku korist koja prelazi puni iznos njegove tražbine, to nisu osnovani navodi žalbe žalitelja kao dioničara kojima pobijaju pravilnost njihovih zahtjeva.

Iz svih navedenih razloga je valjalo temeljem odredbe članka 380. točka 2. ZPP-a u svezi sa odredbom članka 6. SZ-a žalbe kao neosnovane odbiti i riješiti kao u izreci.

U Zagrebu, 21. listopada 2003. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA  
IVAN GEMBAROVSKI, v.r.

Za vjernost otpavka

